

1. Powództwo z tytułu rękojmi lub gwarancji wniesione przez ubezpieczyciela przeciwko innemu ubezpieczycielowi, oparte na zbiegu ubezpieczeń, nie podlega przepisom rozdziału 3 tytułu II Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej Konwencją z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, Konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz Konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji.
2. Artykuł 6 pkt 2 wspomnianej konwencji znajduje zastosowanie przy powództwie z tytułu rękojmi lub gwarancji opartym na zbiegu ubezpieczeń, o ile między powództwem głównym i powództwem z tytułu rękojmi lub gwarancji istnieje związek pozwalający stwierdzić, że nie wystąpiła zamierzona zmiana jurysdykcji.

(¹) Dz.U. C 85 z 03.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 2 czerwca 2005 r.

w sprawie C-89/04 **Mediakabel BV przeciwko Commissariaat voor de Media** (¹) (wniosek Raad van State o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Dyrektywa 89/552/EWG — Art. 1 lit. a) — Usługi telewizyjne — Zakres stosowania — Dyrektywa 98/34/WE — Art. 1 pkt 2 — Usługi społeczeństwa informacyjnego — Zakres stosowania)

(2005/C 182/30)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-89/04 mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Raad van State (Niderlandy), postanowieniem z dnia 18 lutego 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 lutego 2004 r., w postępowaniu: **Mediakabel BV przeciwko Commissariaat voor de Media**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet

(sprawozdawca), S. von Bahr i J. Malenovský, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 2 czerwca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Pojęcie „nadawania programów telewizyjnych”, określone w art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej, zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r., jest zdefiniowane w tym przepisie w sposób niezależny. Pojęcia tego nie definiuje się poprzez przeciwstawienie go pojęciu „usługi społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 pkt 2 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. i niekoniecznie obejmuje ono usługi nieobjęte tym ostatnim pojęciem.
2. Usługa wchodzi w zakres pojęcia „nadawania programów telewizyjnych”, określonego w art. 1 lit. a) dyrektywy 89/552, zmienionej dyrektywą 97/36, jeżeli polega na pierwotnej emisji programów telewizyjnych przeznaczonych do powszechnego odbioru, czyli do równoczesnego odbioru tych samych obrazów przez nieokreśloną liczbę potencjalnych widzów. Technika przekazywania obrazu nie jest elementem rozstrzygającym w tej ocenie.
3. Usługa tego rodzaju, jak usługa „Filmtime”, która polega na emitowaniu programów telewizyjnych przeznaczonych do powszechnego odbioru, i która nie jest świadczona na indywidualne żądanie odbiorcy usług, jest usługą telewizyjną w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 89/552, zmienionej dyrektywą 97/36. Punkt widzenia dostawcy usługi powinien zostać uznany za właściwy w analizie pojęcia „usługi telewizyjnej”. Usługi konkurencyjne względem spornej usługi pozostają jednak bez wpływu na tę ocenę.
4. Okoliczności, w jakich dostawca usług tego rodzaju, jak usługa „Filmtime” wykonuje określony w art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/552, zmienionej dyrektywą 97/36, obowiązek zarezerwowania produkcjom europejskim większości swego łącznego czasu nadawania, pozostają bez wpływu na zakwalifikowanie tej usługi jako usługi telewizyjnej.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.04.2004.